

Generácia Selfie

„To si robia srandu! Zošaleli?“ neudržím na uzde svoje zdesenie.

„Niečo sa ti nezdá, Fidorka?“ ozve sa Sofia. V ruke drží svoju fotku s úmyslom pripevniť ju k ostatným na nástenku s nápisom SÚŤAŽ O TOP SELFIE.

Nie je ťažké uhádnuť, kto za tým stojí. „To bol tvoj nápad, však?“

Sofia sa hrdo usmeje a prehodí si vlasy cez plece. „Áno, bol. Chystáš sa aj ty zapojiť?“ Prevrátim oči. Sofii to neujde. „Máš pravdu, to by nedopadlo dobre. Nejaké zúfalky by si z teba mohli vziať príklad, prefarbiť si vlasy na pomaranč a premávať sa tu v krikľavých šatách.“ Prižmúrim oči, no Sofia ešte neskončila. „Ďalšie strašidlá na škole nepotrebujeme. Ešte by sa z nás mohla stať Monster High!“

„Strašidlom si tu jedine ty a tá tvoja banda pätolízačok. Z vašichduckfaceov, namaľovaného obočia a make-upu, čo vyzerá ako paštéta, mi je až zle!“ zareagujem okamžite.

„Pche, už sa teším, ako sa ti minú slová, keď vyhrám,“ vyhlási Sofia sebavedomo.

„Nevyhráš,“ zavrčím.

„Naozaj? A kto ma podľa teba porazí?“ Gestom ukáže na nástenku. „Ešte aj tieto baby budú hlasovať za mňa, tak ma zbožňujú.“

„Možno si si ich vernosťou až príliš istá,“ poznamenám.

„Prestaň! Dobre viem, že mi závidíš,“ oborí sa na mňa. „Na celej škole máš iba dvoch priateľov, a to len preto, že Haluzák je také isté individuum ako ty, a tá lúzerkaSteinerová vám zo zúfalstva dovolila, aby ste ju pretvorili na svoj obraz.“ Na okamih sa odmlčí. „Ale aby sme to urobili zaujímavejšie, pokojne sa môžeme stavať, či vyhrám alebo nie. Uvidíš, že padneš na nos.“

„Dobre, stavme sa,“ súhlasím, no nemám z toho práve najlepší pocit. Som si istá, že ak prehrám, Sofia si výnimočne ponamáha mozgové bunky a bude tuho premýšľať, ako by ma mohla čo najviac ponížiť. No na druhej strane, ak vyhrám... „O čo sa chceš stavať?“

„Hmm,“ rukou si prejde po brade. Odrazu sa usmeje ako mesiačik na hnoji a pichne do mňa svojím gélovým nechtom. „Ak vyhrám, prefarbiš si vlasy a zbavíš sa všetkých krikľavých šiat.“

S námahou preglgnem. „Ak prehráš, tak namiesto upratovačiek vydrhnešpodlahuvtriede. Nie môj nos, ale tvoj, bude oňuchávať zem!“

„Fajn,“ precedí pomedzi zuby. Na znak dohody si podáme ruky. Nemôžem prehrať. Svojej originality sa nehodlám vzdať. Sofia si pekne-krásnezničí manikúru v saponátovej vode a konečne zistí, ako chutí poníženie. To bude pohľad roka!

„Zem volá Viki,“ zahučí mi do ucha Haluzák. Strhnem sa, no vzápätí neovládne úškrn. Sadne si ku mne chalan s modrou ofinou a pravým tunelom v uchu. Jediný pohľad naňho mi zlepší náladu. Niektorí hovoria, že my dvaja sme sa našli. Neverte im. Ja som našla jeho! Hneď ako som prvýkrát začula Paťovo priezvisko, vedela som, že sa s ním musím dať do reči.

„Nad čím tak tuho premýšľaš pod tým ohnivým povrchom?“

„Uzavrela som stávkú so Sofiou. Iná možnosť ako vyhrať neprichádza do úvahy. Zrejme budem potrebovať aj tvoju pomoc.“ Zreprodukuje mu celý náš rozhovor. Nevynechám ani moje znechutenie zo súťaže Top selfie.

„Počul som, ako sa o tom bavia baby v bufete. Tiež sa mi nechcelo veriť, že naša konzervatívna riaditeľka niečo také dovolila. Ale Sofia vraj svoj návrh predniesla na zasadnutí školskej rady a väčšina rozhodla, že škola má držať krok s dobou. A tak jej to schválili.“

„Keď chce naša škola držať krok s dobou, nech vymení v počítačovke tie staré rachotiny z roku päťsto za nové notebooky. Vychovávať z dospievajúcich osobností narcisovnie je práve najmúdrejšie.“

„Máš pravdu, ale čo s tým urobíme? Poraziť Sofiu si pýta poriadne premyslený plán.“

„Selfiemániu zrejme nezastavíme, alesofimániu môžeme. Najlepšie by bolo zaskočiť tú namyslenú flilenu jej vlastnými zbraňami.“

Haluzák čaká, kým sa vyjadrím jasnejšie, no ja zostávam ticho. Pohľadom skúmam dievča sediace v kúte triedy. Zdvihne hlavu od učebnice. S úsmevom mi zakýva.

„Chystáš sa do toho zamontovať aj Stelu?“ tipuje Paťo.

„Správne. A už aj presne viem, ako to urobím.“

Po vyučku sa ponáhľame ku skrinkám, aby nám Stela nezdrhla. Zastihneme ju, ako si ukladá knihy. Nápis „lúzerka“ na dverkách sa jej ešte stále nepodarilo úplne zmazať. Niekoľko jej ho tam načarbal presne pred týždňom. No odvtedy sa veľa zmenilo. Po odvážnej hádke, ktorú so Sofiou absolvovala, sme sa jej s Haluzákom prihovorili a pomohli jej zapadnúť. Nebolo to až také ťažké. Len sme ju zobrali na nákupy, aby vymenila podkolenky vyzerajúce ako po babke, rovnošatu zo starej školy a okuliare v štýle HarryhoPottera za kúsky, ktoré jej pristanú viac. Odvtedy s hrdosťou sledujeme, ako stúpa jej sebavedomie.

„Ahoj, videla si už nástenku so súťažou Top selfie?“ spýtam sa jej.

„Videla. Teším sa na tých narcistických hlupákov, ktorí sa do nej prihlásia,“ prehovorí.

Vymeníme si s Haluzákom pohľady. „Vieš, vlastne som ťa chcela poprosiť, aby si sa prihlásila aj ty,“ poviem opatrne.

„Čo si sa s koňom zrazila?“ vypleští na mňa oči.

„Nezrazila.“ Poviem jej o stávke. „Ide mi však hlavne o to, aby som Sofii trochu skosila hrebienok. To by mohlo byť aj v tvojom záujme, či nie?“

Stela sa nakrátko zamyslí a potom rozťahne ústa do úsmevu. „Vidieť ju, ako drhne dlážku, by bol môj splnený sen. No prečo sa neprihlásiš ty?“

Paťo tiež so záujmom čaká na moju odpoveď. „Pretože ma už pozná celá škola a zaškatuľkovali si ma ako výstrednú čudáčku. Moju účasť v súťaži by ani zďaleka nebrali vážne. No teba ešte tak dobre nepoznajú, najmä teraz, keď si zmenila imidž. Ty by si ich mohla prekvapiť a získať si ich priazeň.“

„A ako, prosím ťa?“ nadvihne Stela obočie.

„To už nechaj na nás,“ žmurknem na ňu. Stela si povzdychne. „Tak dobre, idem do toho. Ale nieže prehráme,“ pohrozí nám prstom.

„Tým sa netráp,“ prehovorí Paťo a chytí ju pod pazuchu. „Radšej nahod' úsmev, lebo prvým krokom bude fotenie!“

„Nieeee,“ zaúpi Stela, no už sa nechystá vycúvať.

„Čo to robíte?“ pristaví sa pri nás Sofia.

„Prihlasujeme novú súťažiacu,“ odpoviem jej veselo. Sofia sa nakloní bližšie ku fotke a prejde po nás pohľadom. „Teba?“ spýta sa neveriacky.

„Áno, mňa,“ pevným hlasom odvetí Stela.

Zasmeje sa. „Nemáš šancu, dievča. Voľby sú už zajtra a všetci sa chystajú hlasovať za mňa.“

„Do zajtra zostáva ešte stále kopa času,“ oponuje jej Paťo.

Sofia pokrúti hlavou a vyhlási: „Nebudte naivní.“ Podíde ku mne bližšie. „Túto vojnu sa ti nepodarí vyhrať, Fidorka,“ povie s tvrdým výrazom, „radšej choď na nákupy, lebo tieto handry a farbu vlasov už nebudeš môcť dlhšie nosiť.“ Naposledy si nás premeria, na čele naznačí L ako lúzeri a odpochoduje preč.

Keď je už dostatočne ďaleko, Paťo sa obráti na mňa a vychrlí: „Prosím ťa, povedz mi, že si už ako vždy dostal nejaký geniálny nápad.“

Nie je mi veľmi do reči. Pri pohľade na Stelu mi narastá v krkuhrča. „Ja neviem,“ vyhrknem vetu, ktorú neznášam zo všetkýchnajviac. Cítim sa tak zle, že pri nich už dlhšie nevydržím a bez ďalšieho slova ujdem preč.

Po príchode zo školy si urobím vo svojej izbe relaxačnú seansu à la Viki. Prihlásim sa na Facebook, Twitter aj G-mail a nechám Youtube, nech mi zaplňa izbu najnovšími songami. Pozriem sa do zrkadla. Život je pestrý. Aj naša osobnosť je taká. Prečo to zakrývať vrstvou monotónneho oblečenia? Ešteže moji rodičia nie sú staromódni a miera toho, čo dokážu zniesť, je nadpriemerne veľká. Chápu, že potrebujem svoje bláznivé nápady otestovať na vlastnej koži a poučiť sa zo svojich chýb. Najnovšie získaná múdrosť znie: v žiadnom prípade si nenechávajte pôsobiť odfarbovač na svetlých vlasoch dlhšie, ako je na obale predpísané. Inak pri pohľade do zrkadla schytáte taký šok, že vás v momente pochyťí chuť pomstiť sa priateľom, ktorí vás neodbytnými správami zdržali na Facebooku.

Keď ale prvotné prekvapenie pominulo a párkrát som zažmurkala na svoj odraz v zrkadle, výsledný efekt mi nepripadal odstrašujúci, ale... originálny. Rozhodnutie predviesť svoje oranžové háro s hrdosťou okoliu bolo na svete. Rodičia sa cez to o pár dní statočne preniesli.

Som iná, teda som. Moju originalitu mi nikto nevezme. A už vonkoncom nie spolužiačky, ktorým sa zdá zábavné skracovať mipriezvisko Fidorová na Fidorka. Neprežijú ani týždeň bez toho, aby sa nepochválili selfie fotkami, na ktorých majú na sebe vždy akoby náhodou najnovší drahý kus oblečenia. Zvyčajne z toho pri prezeraní noviniek na Facebooku veľkú vedunerobím, ale dnes ma to obzvlášť irituje. Znechutene si predstavujem, ako autorky fotiek horlivo sledujú počet lajkov, ktorý im pribúda.

Zrazu sa na stránke zastavím. Aj Stela pridala svoju selfie. Odfotila sa na lúke, ako leží v tráve posiatej žltými hlávkami púpav, a pritom sa široko usmieva. Keby sa takýmito pozitívnymi fotkami začali chváliť aj ostatní, získali by u mňa plus.

Nezastaviteľný tok myšlienok v sebe neudržím a vylejem ho na svoj blog.

Keep calm & (don't) take a selfie

Namaľované obočie, dymová linka, make-up minimálne o dva odtiene tmavší ako krk a duckface. Áno, toto všetko sa ešte nosí. Neveríte? Navštívte Facebook alebo

Instagram a možno zažijú vaše oči rovnakú traumú, akú si už museli vytrpieť tie moje. Niekedy sa až pozastavujem nad tým, čo sa považuje za trend a čo je odsúdené na pohrdanie. Všetko to dokumentujú selfie fotky vytvárajúce mániu, ktorá sa stala rozšírenejšou než akákoľvek epidémia.

Musieť chodiť každý deň do školy nie je bohviečo. Žiť v spoločnosti, kde majú takmer všetci zapichnuté oči do mobilov, je nafiču. No prechádzať každú prestávku okolo nástenky plnej fotiek dievčat, pre ktoré je tragédia, keď v obchodoch minú menej peňazí, než si naplánovali a sú z toho také otrávené, že sa im nechce ani rozprávať, to je nočná mora!

Ešteže existujú ľudia, ktorí dávajú najavo svoju originalitu dokonca bez toho, žeby si to vôbec uvedomovali. Príkladom je dievča, čo sa nehanbí zapojiť do selfie súťaže s fotkou urobenou v prírode (už len to je príjemná zmena) a nezaujíma ju, kto s kým chodí, ani nemá za potrebu skúšať neprirodzené grimasy, len aby bola in. Vystačí si aj s obyčajným úsmevom.

Keby záviseli voľby top selfie od vás, čo by ste podporili, práve tento úsmev značky úprimnosť alebo face à la kačka? A vy, čo zajtra môžete rozhodnúť, komu dáte svoj hlas?

Nezvyknem pridávať na sociálne siete odkazy na svoj blog. Ale teraz spravím výnimku. Kto chce, nech si prečíta a zamyslí sa. A kto nie, nech nechá tak.

Smutne si uvedomím, že som neprišla na žiadne riešenie, ktoré by pomohlo Stele pri zajtrajších voľbách a mňa by dostalo zo stávkovej šlamastiky. Už asi ale nič nevymyslím. V očiach ma štípu slzy. Hoci je len desať hodín, idem spať.

Celú noc som sa prehadzovala. A navyše meškám do školy! Čo sa dnes ešte pokazí?

Na matike sedím ako kôpka nešťastia. Nechápem, prečo sa na mňa Paťo tak široko usmieva. Cez hodinu k nám prídu maturanti, ktorí majú na starosti voľby víťaza Top selfie. Hlasy by mali byť sčítané ešte dnes, aby sa výsledky vyhlásili na školskom zhromaždení. Keď už nič iné, aspoň mi odpadne siedma hodina.

„Vyzeráš hrozne,“ oznámi mi Stela, keď si ma s Patrikom odchytila cez prestávku.

„Povedz mi niečo, o čom neviem,“ vzdychnem si. „Počujte, mrzí ma to, ale včera som na nič neprišla. Asi je to v háji,“ sklopím zrak.

Nastane akési zvláštne ticho. „Robíš si srandu? Vymyslela si toho viac než dost!“ zvolá Paťo na moje prekvapenie. „Ak si zabudla, tak konkrétne skoro pol strany!“

Keď vidia, že mi to nedochádza, Stela pokračuje. „Ide o tvoj blog. Od rána sa nehovorí o ničom inom! Paťo bol na výzvedách a takmer všetci zmenili názor a nebudú hlasovať za Sofiu, ale možno...“

„Za teba?“ Od radosti ich oboch objímam. „Takže ešte stále si v hre. Úžasné!“ Odrazu sa neviem dočkať šiestej hodiny. Kto sa bude usmievať? „Kačka“ Sofia alebo tri „individua“ ako nás nazvala?

„...a víťazkou súťaže o najlepšiu selfie sa stáva...“ riaditeľka sa hrá na moderátorku a nás ide rozdrapiť od napätia. Najradšej by som vyletela na pódium a vytrhla jej obálku z ruky. No tak bude to?!

„Stela Steinerová!“

Sofia zbledne. Zostane stáť nehybne ako socha. Tak toto teda nečakala. Zmôže sa iba na tiché: „Nie!“

„Áno!“ kričíme všetci ostatní a skandujeme: „Stela – hviezda! Stela – hviezda!“

Stela vychádza na pódium slimačím tempom. Ešte aj chalani ju od radosti objímajú. Záverečné gratulácie prijme od riaditeľky, ktorá má pre ňu pripravenú (skoro s Paťom odpadneme) jej selfie fotku veľkú a zarámovanú ako obraz. „Odteraz budeš ozdobou našej školy,“ povie jej.

Spokojne ten výjav pozorujem. Usmievam sa popod nos. Napadne mi, že musím urobiť ešte niečo. Pretlačím sa cez dav študentov k Sofii. „Tak čo, porazená, ideš s nami osláviť naše víťazstvo?“

„Ts, len si nenamýšľaj,“ odvrkne Sofia podráždene.

„To sa nestane,“ poviem vážne. „Dokonca som ochotná zrušiť tvoju úlohu za prehratú stávkku. Alebo sa ti predsa len chce umývať podlahu?“

Asi prvýkrát v histórii Sofia nevie, ako zareagovať. Na okamih sa jej zjaví na tvári vďačný úsmev. No vzápätí jej výraz stvrdne a chladne prehovorí: „Nečakaj, že ti budem za to niečo dlžná.“ Prehodí si vlasy cez plece a sebavedomo odkráča preč.

„Ako inak,“ zamrlem si popod nos. Odrazu ma zozadu oblapí niečia ruka. „Dokázali sme to!“ zahučí mi Patrik do ucha.

Pridá sa k nám aj Stela. „Ako oslávim naše víťazstvo?“

Haluzák zo žartu navrhne: „Spravíme si selfie?“ Najskôr sa zasmejeme. No potom si uvedomím, že my traja ešte nemáme žiadnu spoločnú fotku. Upriem na nich spýtavý pohľad. Žeby?